

РЕШЕНИЕ

№ 3530

гр. София, 31.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 11.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9190** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. АПК, във вр.чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба, вх.№ 335720/07.10.2022 г.по описа на съда, уточнена с молба от 05.12.2022 г. на В. М. А., ЕГН: [ЕГН], с ЕТ „Василка Александрова“, ЕИК:[ЕИК], [населено място], [улица], чрез представител по пълномощие адв. В. В. от САК, срещу Националната агенция за приходите, с която се претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди в общ размер на 3 400 лв., както следва:

-1 200 лева –обезщетение за имуществени вреди, състоящи се в направени от ищеца разноски за изготвяне на възражение срещу РД № Р-22002216005112-092-001/28.02.2017г.;

-1200 лева обезщетение за имуществени вреди, състоящи се в направени от ищеца разноски по обжалване по административен ред на Ревизионен акт /РА/№ Р-220022116005112-091-001/27.04.2017г.;

-1000 лева –обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на издаването на РА № Р-220022116005112-091-001/27.04.2017г.

-От ищцата се претендира и обезщетение за забава в размер на законната лихва, изчислено върху общия размер на главниците, от датата на влизане в сила на Решение № 1110 от 14.07.2017г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С./14.07.2017г./ до окончателното изплащане на

задължението.

В исковата молба се твърди, че в хода на образувано с ЗВР № 22002216005112-020-001/25.07.2016г. ревизионно производство, на 06.03.2017г., на ищцата е връчен Ревизионен доклад № Р-22002216005112-092-001/28.02.2017г., съставен от органи по приходите при ТД на НАП С.. Ищцата сключила договор за правна помощ и съдействие от 07.03.2017г. с адв. В. за изготвяне на възражение, подадено, с вх. № 59-00-918-16/23.03.2017г по регистъра на ТД на НАП С. срещу РД, за което договорила и платила в брой 1200 лева адвокатско възнаграждение. На 02.05.2017 г. на ищцата е връчен РА № Р-22002216005112-091-001/27.04.2017 г. На 03.05.2017г.А. сключила договор за правна защита и съдействие с адв. В. за изготвяне на жалба до директора на дирекция „ОДОП“С. срещу издадения РА № Р-22002216005112-091-001/27.04.2017г., за което договорила и платила в брой адвокатски хонорар, в размер на 1200 лева. С Решение № 1110 от 14.07.2017г. на директора на дирекция „ОДОП“С. оспорения от ищцата по административен ред РА бил частично отменен, в частта на установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди от 01.12.2009г. до 31.12.2012г., за сума от 30 412.79лева както и в частта на установените резултати за данък по чл.26 по ЗДДФЛ за ЕТ за периодите от 01.01.2009г. до 31.12.2013г., за сума в размер на 3.993,19лв. и изменен в частта на установените резултати за данък по чл.17 от ЗДДФЛ, като определения резултат за данъчен период 2011г., в размер на 1 014лв. е намален на 786 лв., ведно със съответните лихви за забава и определения резултат за д.п. 2013г., в размер на 1502,00 лв. е намален на 927,00 лева ведно със съответните лихви за забава .Решението на директора на дирекция“ОДОП“ С. в посочените части влиза в сила на 14.07.2017г. В останалата оспорена част на установения резултат за данък по чл.17 от ЗДДФЛ за 2009г. РА е потвърден. Ищцата твърди, че в резултат на проведеното ревизионно производство за периода от образуването му с ЗВР , връчена и на 18.08.2016г. до 14.07.2017г.,когато частично е отменен от директора на дирекция „ОДОП“С., като незаконосъобразен издадения РА е претърпяла неимуществени вреди. Сочи се, че ревизионното производство е оставило траен негативен отпечатък върху психическото състояние на ищцата. Органите по приходите ежеседмично изпращали съобщения с указания за даване на обяснения и представяне на документи, което създадо у А. емоционални, психически и психологически терзания. Цялото ревизионно производство е било своеобразен психически тормоз от страна на държавата. Това довело до неудобство, безпокойство, чувство на срам от приятели и познати. Породил се страх от загуба на бизнеса. Ищцата станала затворена в себе си, драстично отслабнала, започнала да избягва срещи с клиенти и познати, а хората започнали да гледат с недоверие на нея. Настъпил разрив в отношенията със съпруга на ищцата – К. А., влошили се отношенията със сина й Ц.. Появило се чувство, че е дискредитирана.

Иска от съда да осъди ответника да ѝ заплати исковата сума, ведно със законната лихва, начиная от датата на влизане в сила на Решение № 1110/14.07.2017 г. на директора на дирекция „ОДОП“С. до окончателното изплащане на сумата. Претендира присъждането на разноски по представения списък.Представи писмени бележки.

Ответникът – Национална агенция за приходите е получил препис от исковата молба, доказателствата към нея и в законоустановения срок е депозирал писмен отговор чрез процесуалния си представител юрк. Н. Н., с който се изразява становище за

недопустимост поради насочване на претенцията срещу ненадлежен ответник ,алтернативно поддържа неоснователност и недоказаност на исковите претенции, както и завишаване по размер. Прави възражение за изтекла погасителна давност както на главницата, така и на лихвите. Позовава се на т.4 от ТР № 4 по т.д.№ 3/2004 г. на ОСГК на ВКС. Оспорва исковите по основание и размер. Счита, че исковата претенция изцяло е недоказана. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Размерът на претендираната имуществена вреда не е съобразен с ТР № 1/15.03.2017 г. на ВАС. Следва да се има предвид, че издаденият ревизионен доклад не представлява незаконосъобразен административен акт, нито е незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган. Липсва причинна връзка между РД и твърдените вреди. РД не е самостоятелен подлежащ на оспорване индивидуален административен акт и не е отменен от издателя на ревизионния акт. Ревизионният акт също няма качеството на незаконосъобразен административен акт. Следва да се има предвид, че РА е отменен само частично. Въпросът с разноските е следвало да бъде уреден в хода на самото административно производство. По отношение на неимуществените вреди се сочи, че същите са неясно определени по размер и не са съобразени с нормата на чл.52 ЗЗД. В заключение се сочи, че не са налице предпоставките на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, поради което искът следва да бъде отхвърлен. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер съгласно Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения,изчислено съобразно материалния интерес и прави възражение за прекомерност на претендираните от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение в настоящото производство.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че предявената искова претенция по ЗОДОВ,състояща се от обективно съединени искове за имуществени и неимуществени вреди за основателна и доказана, но е налице завишаване и прекомерност и на двете претендирани суми.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

Със Заповед № Р-22002216005112-020-001/25.07.2016 г. е възложено извършването на ревизия на В. М. А., регистрирана като ЕТ „Василка Александрова“ за определяне на задължения по ЗДДС и ЗДДФЛ.ЗВР е връчена на ищцата А. на 18.08.2016г. За резултатите от ревизията е съставен РД № 22002216005112-092-001/28.02.2017 г., който е връчен на ищцата на 06.03.2017 г. На 07.03.2017 г. ищцата сключва договор за правна защита и съдействие с адв. В. В. от САК, с предмет „изготвяне на възражение срещу РД № 22002216005112-092-001/28.02.2017 г.“, за което е заплатила адвокатски хонорар в брой , на стойност 1 200 лв. Възражението е изготвено от адв. В. и е подадено в ТД на НАП-С. на 21.03.2017 г., с вх.№ 59-00 918#16. Възражението е разгледано от ревизиращия екип и е прието за неоснователно, като на 27.04.2017 г. е издаден РА № Р-22002216005112-091-001/27.04.2017 г., връчен на ищцата на 02.05.2017 г. На 03.05.2017 г. ищцата сключва нов договор за правна защита и съдействие с адв. В., с предмет „изготвяне на жалба срещу РА № Р-22002216005112-091-001/27.04.2017 г., за което е заплатила в брой адвокатски хонорар, в размер на 1 200 лв. Жалбата е изготвена от упълномощения адвокат и е постъпила в ТД на НАП-С. на 12.05.2017 г., с вх.№ 34-00-168. С Решение № 1110/14.07.2017 г. директорът на дирекция „ОДОП“ С. отменя ревизионния акт в частта, с която са начислени задължения по ЗДДС за данъчния период

01.12.2009г.-31.12.2009 г. и в частта относно установените задължения по ЗДДФЛ за ЕТ за данъчния период 01.01.2009 г. – 31.12.2013 г. Със същото решение е изменен обжалвания ревизионен акт относно установените задължения по чл.17 от ЗДДФЛ, за данъчния период 2011 г., като същите са намалени от 1 014 лв. на 786 лв. ведно със съответните лихви за забава, както и относно установените задължения за данъчни период 2013 г., като същите са намалени от 1 502 лв. на 927 лв, ведно със съответните лихви за забава. В останалата обжалвана част РА е потвърден. Ревизионният акт в потвърдената му част е обжалван по съдебен ред пред АССГ и ВАС и с решение № 4393/06.04.2021 г. на Върховния административен съд – I отд., постановено по адм.д.№ 1278/2021 г. е отхвърлена жалбата на ищцата срещу ревизионен акт № Р-22002216005112-091-001/27.04.2017 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С., в частта потвърдена с решение № 1110/14.07.2017 г. на директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" - [населено място], относно установени на В. А., ЕГН: [ЕГН], с ЕТ „Василка Александрова“, [населено място] задължения за данък по чл. 48, ал.1 ЗДДФЛ за 2009 г., в размер на 2 331,29 лв., за 2011 г. в размер на 786 лв. и за 2013 г. в размер на 927 лв. и съответните лихви.

По делото са разпитани двама свидетели, посочени от ищцата. В показанията си свид. Д. Д. заявява следното: С ищцата са семейни приятелки. Знае за ревизионното производство срещу А. и в хода на това производство ищцата се променила много. Преди това била весела, винаги в добро настроение. След започване на ревизията се сринала психически и емоционално, отслабнала драстично – свалила близо 30 кг. Станала нервна, сприхава, като цяло доста тежко приела случващото се. В семейството, което до тогава било изключително хармонично и сплотено, започнали караници и до някаква степен се влошили отношенията със съпруга ѝ, тъй като започнала ревизия и срещу него и сина на ищцата.

В показанията си свид. М. С. заявява следното: Познава ищцата от около 20 години. Контактите на свидетелката са повечето с дъщерята на А., докато със самата ищца е контактувала предимно по телефона. Знае за ревизионното производство. Поведението на ищцата значително се променило следствие на случващото се. Преди е била весела и засмяна, но след това единствено обсъждала производството на НАП. Имало конфликти в семейството, всички я обвинявали.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Предявените обективно съединени иски са процесуално допустими като предявени от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от частично отменен административен акт-РА , срещу надлежен ответник – Националната агенция по приходите. НАП съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от ЗНАП е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С.. Действително длъжностните лица, съставили ревизионния доклад и издали ревизионния акт са служители на ТД на НАП-С., но ТД на НАП не е юридическо лице. Съгласно чл. 19, ал. 1 и 2 от ЗНАП Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, като тези обезщетения може да се искат след тяхната отмяна, а според ал.3 отговорността на агенцията обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.

Неоснователно е възражението на ответника за недопустимост на иска поради посочването на ненадлежен ответник – ТД на НАП-С.. С молба от 05.12.2022 г. процесуалният представител на ответника е променил исквата молба в тази ѝ част и е посочил като ответник Националната агенция по приходите, който се явява и надлежният ответник по делото.

Разгледани по същество, исквете са неоснователни.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно дадени предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Освен установяване наличието на гореизброените изисквания за успешното провеждане на иска по ЗОДОВ е необходимо той да бъде предявен в определен срок. След изтичане на този срок се погасява правото на иск за защита на конкретното субективно материално право. Съгласно § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ за неуредените в този закон въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. Общите правила на давността са уредени в чл. 110 – 120 от Закона за задълженията и договорите/ЗЗД/. В разпоредбата на чл. 110 ЗЗД е предвидено, че с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. В случая специален и различен от този петгодишен срок няма. В Тълкувателно Решение № 1/04.02.2013г. по т.д. № 2/2012 г. на ОСНК на ВКС е прието, че принципно, въпросът за изтекла погасителна давност по чл. 110 ЗЗД е такъв по съществото на делото и по основателността на иска. Той е неотносим към предпоставките за упражняване на правото на иск. Давността е институт на материалното право и не засяга субективното материално право, чиято защита се търси в процеса, а касае само правото на иск.

Съгласно чл. 114 ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В т. 4 на Тълкувателно Решение № 3/22.04.2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС, задължително за съдилищата на основание чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, се сочи, че при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, при нищожните – това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия, или бездействия на административните органи – от момента на преустановяването им.

Това е така, защото началният момент на забавата за плащане на обезщетение за вреди от незаконни актове на администрацията, съответно на задължението за плащане на законна лихва, е моментът на влизане в сила на решението за отмяна на

административния акт, тъй като тогава се счита завършен фактическият състав на имуществената отговорност по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Съгласно чл.120 ЗЗД давността не се прилага служебно, т.е. длъжникът трябва да възрази и да заяви изрично пред съда или съответния орган, че задължението му е погасено по давност.

В конкретният случай, в дадения от ответника писмен отговор на исковата молба е направено изрично възражение за погасяване по давност на исковата претенция, в съответствие с разпоредбата на чл. 120 от ЗЗД.

В настоящият случай началният момент, в който вземането е станало изискуемо и е започнал да тече петгодишния давностен срок е влизане в сила на Решение № 1110 на директора на дирекция „ОДОП“С. - 14.07.2017 г. От тази дата нататък ищцата е имала процесуалната възможност да предяви иска си в петгодишен срок, който е изтекъл на 13.07.2022 г.

Исковата молба е подадена на 07.10.2022 г.,с вх. № 35720 по описа на съда, т.е. след изтичане на предвидения давностен срок по чл.110 ЗЗД.

Неоснователен е доводът на ищцата, изразен в писмената защита, че тъй като решението на директора на дирекция „ОДОП“С. е обжалвано пред съда, давностният срок следва да започне да тече от влизане в сила решението на Върховният административен съд - 06.04.2021 г.Безспорно е, че заплатеният от ищцата адвокатски хонорар е за изготвяне на възражение против РД и за обжалване РА пред директора на дирекция „ОДОП“С..Фактическите твърдения на ищцата изложени в исковата молба са и че неимуществените вреди, които претендира са причинени в резултат на издадения РА ,който частично е отменен като незаконосъобразен. Следователно претендираните имуществени и неимуществени вреди са следствие на отменен частично ревизионен акт с Решение 1110/14.07.2017 г. на директорът на дирекция „ОДОП“С. и съгласно т. 4 от Тълкувателно Решение № 3/22.04.2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС това е началният момент, от който започва да тече давността. Съдебното обжалване на РА в потвърдителната му част не е релевантно към исковата претенция, която се основава на отменен административен акт - т.е. само на отменителната част от решението на директора на дирекция „ОДОП“С.. Съгласно чл.156, ал.3 ДОПК в отменителната част решение № 1110/14.07.2017 г. влиза в сила от датата на постановяването му, тъй като в тази част не подлежи на съдебно обжалване. Следователно началната дата, от която вземането е станало изискуемо е 14.07.2017 г.

С оглед изложеното съдът намира, че възражението на ответника за погасяване на предявените искове по давност е основателно и на това основание исковата претенция на ищцата, общ размер на 3 400 лв., следва да бъде отхвърлена. Предвид неоснователността на главните искове, неоснователна е и акцесорната претенция за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 14.07.2017г. до окончателното изплащане на задължението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК вр. чл.144 АПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

Предвид изхода на спора и по аргумент от противното на чл.10, ал.2 ЗОДОВ неоснователна е претенцията на ищеца по представения списък , като при отхвърляне

на искането за присъждане на разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ на ответника НАП следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия следва да бъде присъден съобразно чл. 24, изр.2 от Наредбата за заплащане на правната помощ ,в размер - 200 лева.

Така мотивиран съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявените от В. М. А., ЕГН: [ЕГН], с ЕТ „Василка Александрова“, ЕИК:[ЕИК], [населено място], [улица] икове за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди, в общ размер на 2 400 лв. и за неимуществени вреди, в размер на 1 000 лв., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главниците, считано от 14.07.2017г. до окончателното изплащане на задължението, в резултат на частично отменен като незаконосъобразен с решение № 1110/14.07.2017 г на директора на дирекция „ОДОП“С. РА № Р-220022116005112-091-001/27.04.2017г., като погасени по давност.

ОСЪЖДА В. М. А., ЕГН: [ЕГН], [населено място], [улица] да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 /двеста / лева.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: